

Warszawa, dnia 10 grudnia 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 877/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: Sędzia Anna Zawadka (spr.)

Sędziowie: del. Izabela Kościarz - Depta

Aleksandra Mazurek

protokolant sądowy - stażysta Angelika Stelmach

przy udziale prokuratora Jerzego Kopia i oskarżyciela posiłkowego M. N.

po rozpoznaniu dnia 10 grudnia 2019 r.

sprawy B. L. syna B. i M. ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 19 kwietnia 2018 r. sygn. akt II K 921/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od oskarżyciela posiłkowego M. N. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty za drugą instancję oraz obciąża go połową kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w pozostałej części wydatkami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

Sędzia Anna Zawadka Sędzia Izabela Kościarz – Depta Sędzia Aleksandra Mazurek

0.1.1.3 zaskarżenia	Granice		
Wpisać kolejny numer załącznika 1			
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 19.04.2018r. sygn.akt II K 921/15		

0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana
0.1.1.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 2			
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 19.04.2018r. sygn.akt II K 921/15		
0.1.1.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść	# w całości		

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	Zmiana

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 877/18
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 19 kwietnia 2018r. Sygn. akt II K 921/15

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.1.1.3. Granice zaskarżenia

0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.1.1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1.2.1. Ustalenie faktów

0.1.2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		B. L.	W dniu 8 maja 2015r. w J. kierując samochodem S. prawidłowo wykonał manewr skrętu w lewo w sytuacji gdy nadjeżdżający z przeciwka motocykl Y. znajdował się w odległości ok. 140 metrów od samochodu, a kierujący samochodem S. nie miał możliwości rozpoznania nadjeżdżającego obiektu i oceny jego prędkości- czyn z art. 177 § 2 k.k.	wyjaśnienia oskarżonego B. L. zeznania świadka: J. L. opinia biegłego w zakresie ruchu drogowego mgr inż. T. D. (1)	322-326 tom I, k. 61-65 tom III, 7-8 zbiór C, 74-75 tom III 207-222,243-245;
2.		B. L.	Bezpośrednio przed wypadkiem prędkość motocykla Y. wynosiła nie mniej niż 106,2 km/h, przy takiej prędkości kierujący	opinia biegłego w zakresie ruchu drogowego mgr inż. T. D. (1)	207-222,243-245;

			<p>motocyklem M. N. nie był w stanie zatrzymać się przed torem ruchu samochodu S., a zatem sposób poruszania się kierującego motocyklem Y. pozostawał w bezpośrednim związku przyczynowym z zaistnieniem tego wypadku- czyn z art. 177 § 2 kk</p>		
3.	3	B. L.	<p>W przypadku poruszania się z prędkością dopuszczalną 40 km/h kierujący motocyklem dysponując odcinkiem drogi ok. 80 m od miejsca zderzenia, wykonując manewr średnio intensywnego awaryjnego hamowania, zdołałby zatrzymać się przed torem ruchu S., a zatem miał możliwość uniknięcia wypadku- czyn z art. 177 § 2 k.k.</p>	<p>opinia biegłego w zakresie ruchu drogowego mgr inż. T. D. (1)</p>	<p>207-222,243-245 TOM III;</p>
<p>0.1.2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.	B. L.	Bezpośrednią przyczyną wypadku było nieustąpienie pierwszeństwa przejazdu przez kierującego samochodem S. B. L., który nie zauważył nadjeżdżającego z przeciwka motocyklisty i rozpoczął manewr skrętu w lewo w boczną drogę;	zeznania świadka C. T. (1) opinia biegłego dr inż. W. K. (1)	100-103 zbiór C, 107-109 tom III, 255-267 tom I, 180-182 tom III;	
2.	B. L.	Obaj kierujący popełnili błędy w taktyce i technice kierowania pojazdami, przy czym zachowanie B. L. kierującego samochodem S. było nieprawidłowe ponieważ nie zidentyfikował sytuacji drogowej i zajechał drogę motocykliście jadącemu z przeciwka;	opinia biegłego dr inż. W. K. (1)	255-267 tom I, 180-182 tom III;	
	B. L.	Gdyby B. L. właściwie ocenił sytuację drogową to	opinia biegłego dr inż. W. K. (1)	255-267 tom I, 180-182 tom III;	

		<p>powinien zauważyć nadjeżdżającego motocyklistę i przy prawidłowej ocenie jego prędkości powinien wstrzymać się z wykonaniem manewru skrętu w lewo, aby nie zajechać drogi motocykliście;</p>		
--	--	---	--	--

0.1.2.2. Ocena dowodów

0.1.2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
1.	<p>wyjaśnienia oskarżonego B. L.;</p> <p>- zeznania świadka J. L.;</p> <p>- protokoły oględzin obu pojazdów i miejsca wypadku, szkic miejsca wypadku i dokumentacja fotograficzna;</p> <p>- opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego, techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków i kolizji drogowych mgr inż. T. D. (1);</p>	<p>- w całości spójne i konsekwentne oraz potwierdzone zeznaniami świadka J. L., znajdują pełne oparcie w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego mgr inż. T. D. (1);</p> <p>- spójne i konsekwentne, a ponadto zgodne z wyjaśnieniami oskarżonego, świadek siedząc obok kierowcy samochodu zaobserwowała, że w polu widzenia był tylko nadjeżdżający rowerzysta, nie widziała nadjeżdżającego z przeciwka motocyklisty zanim oskarżony rozpoczął manewr skrętu w lewo w boczną drogę; potwierdziła, że oskarżony włączył kierunkowskaz przed rozpoczęciem manewru skrętu;</p>

		<p>- sporządzone w sposób prawidłowy przez funkcjonariuszy policji, zawierają dokładny opis uszkodzeń obu pojazdów, potwierdzony dokumentacją fotograficzną; na szkicu miejsca wypadku zaznaczono wszystkie ślady na jezdni, zostały prawidłowo zwymiarowane i udokumentowane;</p> <p>-opinia pełna, jasna i należyte uzasadniona, nie nasuwa wątpliwości i jest wewnętrznie spójna, zawiera odpowiedzi na wszystkie zadane pytania i uwzględnia wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia poszczególnych kwestii okoliczności, jak również uzasadnienie wyrażonych w niej ocen i poglądów.</p>
2.	<p>- opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego, techniki samochodowej, rekonstrukcji wypadków i kolizji drogowych mgr inż. T. D. (1);</p> <p>-protokoły oględzin obu pojazdów i miejsca wypadku, szkic miejsca wypadku i dokumentacja fotograficzna;</p> <p>-opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej dr n. med. M. F. (k. 259-261v tom I);</p>	<p>-opinia pełna, jasna i należyte uzasadniona, nie nasuwa wątpliwości i wewnętrznie spójna, zawiera odpowiedzi na wszystkie zadane pytania i uwzględnia wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia poszczególnych kwestii okoliczności, jak również uzasadnienie wyrażonych w niej ocen i poglądów.</p> <p>- sporządzone w sposób prawidłowy przez funkcjonariuszy policji, zawierają dokładny opis uszkodzeń obu pojazdów, potwierdzony dokumentacją fotograficzną; na szkicu miejsca wypadku zaznaczono wszystkie ślady na jezdni, zostały prawidłowo zwymiarowane i udokumentowane;</p> <p>- opinia pełna, jasna, zawierająca odpowiedź na pytania dotyczące określenia rodzaju i charakteru obrażeń ciała u pokrzywdzonych M. N. i A. N. oraz mechanizmu ich powstania; w szczególności potwierdza, że charakter i lokalizacja obrażeń ciała M. N. wskazuje na</p>

	możliwość ich powstania wskutek upadku na twarde podłoże, a następnie również kontaktu ciała sunącego po jezdni z okolicą tylnego prawego koła i narożnika samochodu S.;
--	--

<p>0.1.2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.</p>
<p>1.</p>	<p>- zeznania świadka C. T. (1) (k.100-103 zbiór C, 107-109 tom III), -opinia biegłego dr inż. W. K. (1) 255-267 tom I, k.180-182 tom III);</p>	<p>-świadek zrelacjonował przebieg wypadku, który rozegrał się przed jego oczami w odległości ok. 10 m, ale nie zapamiętał większości szczegółów tego zdarzenia, które rozegrało się bardzo szybko, w ciągu kilku sekund. Długość śladu hamowania 20 m przeczy temu, że samochód S. wjechał bezpośrednio przed motocyklistę, który nie miał możliwości wykonania skutecznego manewru aby uniknąć zderzenia z samochodem; zeznania pozostają w sprzeczności z opiniami biegłych, które potwierdzają, że technika i taktyka jazdy motocyklisty była nieprawidłowa. M. N. znacznie przekroczył prędkość i gdyby jechał z prędkością do 60 km/h zdołałby zatrzymać motocykl przed dojechaniem do samochodu nawet przy hamowaniu tylko hamulcem tylnego koła. Kierujący rowerem C. T. (1) miał ograniczone możliwości obserwacji sytuacji na drodze, jechał ze słuchawkami na uszach i nie widział co działo się za jego plecami,</p>

słyszał jedynie odgłos hamowania podczas wyprzedzania go przez nadjeżdżający z tego samego kierunku motocykl. Według świadka doszło do kontaktu motocykla z S. w styczności bocznej, tak jakby ten motocykl ześliznął się po prawym boku pojazdu i motocykl uległ przechyleniu w lewo. Tymczasem z protokołu oględzin motocykla i opisu uszkodzeń jego prawej strony oraz z opinii biegłego T. D. wynika, że motocykl położył się na prawy bok. Ponadto świadek nie zauważył czy po zderzeniu ten motocykl pojechał na kołach czy ślizgiem, w sytuacji gdy ślady tarcia pojazdu o nawierzchnię o długości 98 m ewidentnie wskazują, że motocykl przewrócił się i sunął po nawierzchni jezdni pozostawiając za sobą wyraźny długi ślad. Brak spostrzeżeń tego fragmentu wypadku wskazuje na brak dokładnej obserwacji i możliwości zapamiętania przebiegu poszczególnych sekwencji tego zdarzenia.

- opinia niepełna i niejasna, biegły W. K. nie był w stanie udzielić odpowiedzi na pytanie w jakiej odległości od samochodu S. w momencie rozpoczęcia manewru skrętu w lewo znajdował się motocykl Y., a bez odpowiedzi na to pytanie biegły K. nie mógł w sposób kategoriyczny wskazać, że przyczyną wypadku było zajęcie drogi motocyklisty przez samochód S. skręcający w lewo;

opinia biegłego dr inż. W. K. (1) 255-267 tom I, k.180-182 tom III);

opinia sprzeczna z pełną i jasną opinią biegłego T. D. (1), która udziela odpowiedzi na wszystkie pytania oraz jest należycie uzasadniona; biegły W. K. (1) w istocie nie dokonał zrekonstruowania przebiegu wypadku czyli takiego

		rozliczenia czasoprzestrzennego dynamiki ruchu poszczególnych pojazdów, które pozwoliłby Sądowi na wysnucie określonych wniosków co do zawinienia uczestników zdarzenia drogowego;
3.	opinia biegłego dr inż. W. K. (1) 255-267 tom I, k.180-182 tom III);	- opinia niejednoznaczna, wewnętrznie sprzeczna i niepełna, pisemna opinia zawiera stwierdzenie, iż prędkość początkowa motocykla Y. wynosiła od 112 do 127 km/h, przy założonych warunkach drogowych motocyklista mógł uniknąć tego wypadku gdyby jechał z prędkością nie przekraczającą 86,4-95,4 km/h przy hamowaniu obydwoma hamulcami, w uzupełniającej opinii ustnej stwierdził, że w jego ocenie kierujący samochodem marki S. błędnie ocenił prędkość motocykla, podczas gdy oskarżony i jego żona w ogóle nie widzieli nadjeżdżającego z naprzeciwka motocyklisty, w końcowych wnioskach biegły nie dokonał jednoznacznej oceny taktyki i techniki jazdy kierującego motocyklem Y. oraz nie dokonał czasoprzestrzennego rozliczenia dynamiki tego wypadku.

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty apelacji prokuratora	
1.	Obrazy przepisów postępowania polegająca na zastosowaniu art. 170 § 1 pkt 2 i 5 kpk jako podstawy decyzji oddalającej wnioski stron o powołanie biegłego/zespołu biegłych w sytuacji sprzeczności między dwoma	# zasadny
2.		# częściowo zasadny
3.		# niezasadny
4.		

<p>5. 3..</p>	<p>uprzednio wywołanymi opiniami, podczas gdy prawidłową podstawą decyzji winien być art. 201 kpk, która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, a w konsekwencji doprowadziła do uniewinnienia oskarżonego;</p>	
<p>Obrazy przepisów postępowania polegającą na niezastosowaniu art. 201 kpk i nie wezwaniu tych samych biegłych bądź nie powołaniu innych biegłych celem wyjaśnienia sprzeczności, co do kluczowych wniosków zawartych w dwóch różnych opiniach odnośnie przyczyny wypadku drogowego, oraz na naruszeniu art.193 § 1 kpk poprzez dokonanie przez Sąd samodzielnych ustaleń z zakresu wiadomości specjalnych i mającą wpływ na treść zapadłego orzeczenia i przyjęcie wniosków tylko jednej opinii sporządzonej przez T. D. (1) z arbitralnym, nie popartym wiadomościami specjalnymi, wykluczeniem prawidłowości wniosków i ustaleń zawartych w opinii biegłego W. K. (1), a tym samym dopuszczenie się przez sąd zastąpienia biegłych w opiniowaniu w zakresie wiedzy specjalistycznej, która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, a w konsekwencji doprowadziła do uniewinnienia oskarżonego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Obrazy przepisów postępowania polegającą na uchybieniu normom przepisów art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów z opinii W. K. (1) oraz pominięciu ustaleń tejże ekspertyzy w zakresie przyczyny wypadku konsekwentnie wskazywanej przez biegłego W. K. (1) tj. zajechaniu drogi motocykliście przez skręcający w lewo samochód S., która to obraza miała wpływ na</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

treść orzeczenia, a w konsekwencji doprowadziła do uniewinnienia oskarżonego;		
<p>Obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na pominięciu przez sąd przy ustaleniu stanu faktycznego dowodu z zeznań świadka C. T. (1) w zakresie przebiegu wypadku, która to obraza miała wpływ na treść orzeczenia, a w konsekwencji doprowadziła do uniewinnienia oskarżonego;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu przez sąd, iż B. L. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 177 § 2 kk podczas gdy zebrany materiał dowodowy i jego prawidłowa ocena wskazuje na to, że oskarżony B. L. wypełnił znamiona czynu z art. 177 § 2 k.k.;</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ad. 1 Sąd Rejonowy oddalając wniosek dowodowy o powołanie biegłego/ zespołu biegłych w sytuacji sprzeczności między dwoma uprzednio uzyskanymi opiniami błędnie powołał się na przepis art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. Przepis art. 170 § 1 k.p.k. w odniesieniu do opinii biegłego może mieć zastosowanie jedynie przy rozpoznawaniu pierwszego wniosku o powołanie ekspertów, których dotąd w ogóle nie powoływano w sprawie albo o powołanie biegłego odnośnie do innego przedmiotu opinii niż opinia już złożona, w pozostałym zaś zakresie</p>		

wniosek taki rozpoznaje się z uwzględnieniem art. 201 k.p.k. Jednak powyższa obraza przepisów postępowania nie miała wpływu na treść rozstrzygnięcia. Decyzja Sądu o oddaleniu wniosku o powołanie kolejnej opinii innych biegłych była bowiem prawidłowa w świetle braku przesłanek z art. 201 k.p.k. wystąpienie których powinno skutkować dopuszczeniem dowodu z takiej opinii. Okoliczność, że opinia biegłego T. D. nie jest przekonująca dla strony nie oznacza jeszcze, że konieczne jest dopuszczenie kolejnej opinii, skoro dotychczasowa opinia jest pełna, jasna i nie zawiera sprzeczności, a sąd swoje stanowisko w tym względzie należycie uzasadnił. Wbrew argumentom skarżącego obraza tego przepisu nie miała więc wpływu na treść orzeczenia, skoro opinia biegłego T. D. zawierała odpowiedzi na wszystkie zadane pytania i uwzględniała wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia poszczególnych kwestii okoliczności, jak również uzasadnienie wyrażonych w niej ocen i poglądów. Ponadto biegły D. wykorzystując program komputerowy do symulacji ruchu i zderzeń pojazdów (...) na bazie planu miejsca zdarzenia, przeprowadził analizę czasowo-ruchowo- przestrzenną przebiegu sytuacji wypadkowej, poczynając od chwili gdy kierujący samochodem S., będąc przy osi jezdni wyznaczonej linią przerywaną rozpoczął skręt w lewo.

Ad. 2 Nie jest zasadny zarzut obrazy art. 201 k.p.k., wobec przeprowadzenia dowodu z uzupełniających ustnych opinii obu biegłych z zakresu ruchu drogowego tj. W. K. (1) i T. D. (1) oraz zdyskwalifikowania jednej z tych opinii. Decyzja o

uznaniu opinii za pełną, jasną i wewnętrznie spójną pozostawiona jest organowi procesowemu, nie zaś stronie, która – z przyczyn oczywistych – uznałaby za taką tylko tę opinię, jaka potwierdzałaby stawiane przez stronę tezy dowodowe. Inaczej mówiąc- nie przekonanie strony postępowania przez biegłego, wykazanie w opinii faktów inne niż te, jakie stara się udowodnić strona, nie oznacza jeszcze, by opinia dotknięta była wadami, o jakich mowa w art. 201 k.p.k. W sytuacji gdy opinia biegłego W. K. była opinią niepełną i niejasną w swoich wnioskach, brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutu obrazy przepisu postępowania karnego tj. art. 201 kpk poprzez oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych. Występujące sprzeczności między opiniami nie uzasadniają dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłych, w sytuacji, gdy opinia biegłego W. K. została w sposób niebudzący zastrzeżenia zdyskwalifikowana. Sprzeczność pomiędzy opiniami biegłych uzasadnia konieczność powołania nowych biegłych, tylko wtedy, gdy owe sprzeczności uniemożliwiają sądowi orzekającemu zajęcie stanowiska w kwestiach będących przedmiotem opinii i mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a taka sytuacja nie zaistniała. W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie wymaga uzupełnienia.

Ad. 3 Zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. należy uznać za chybiony. Nie można podzieli argumentacji prokuratora, że Sąd Rejonowy pominął ustalenia ekspertyzy W. K. (1) w zakresie przyczyny

wypadku, lecz dokonał analizy i krytycznej oceny tej opinii w kontekście wniosków płynących z opinii sporządzonej przez biegłego T. D. (1). Sąd Rejonowy dostatecznie wyjaśnił, dlaczego uznał tę opinię za wartościowy materiał dowodowy i dlaczego odrzucił część wniosków opinii sporządzonej w postępowaniu przygotowawczym, dając wiarę tej opinii wyłącznie w tym zakresie, w jakim jej wnioski były zgodne z opinią biegłego D.. Zasadnie Sąd Rejonowy uznał, że biegły K. nie był w stanie udzielić odpowiedzi na pytanie w jakiej odległości od samochodu S. w momencie rozpoczęcia przez niego manewru skrętu w lewo znajdował się motocykl Y., a bez odpowiedzi na to pytanie biegły K. nie może twierdzić, że B. L. powinien zauważyć nadjeżdżającego motocyklistę, a przyczyną wypadku było zajechanie drogi motocyklistę przez samochód S. skręcający w lewo.

Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko, iż opinia biegłego K. była niepełna i niejasna skoro nie udzielała odpowiedzi na wszystkie postawione biegłemu pytania, na które zgodnie z zakresem wiadomości specjalistycznych i udostępnionych mu materiałów dowodowych mógł i powinien udzielić odpowiedzi. Biegły W. K. (1) w swojej opinii stwierdził jedynie, że w chwili spostrzeżenia stanu zagrożenia motocyklista znajdował się w odległości 67,1-77,7 m od powypadkowego położenia koła przedniego prawego samochodu S., ale nie wyciągnął z tych obliczeń żadnych wniosków. Tymczasem ocena adekwatności zachowania kierującego samochodem S. w zaistniałej sytuacji zależy od jednoznacznego ustalenia odległości w jakiej znajdował się motocykl

Y. w momencie gdy kierujący S. rozpoczął manewr skrętu w lewo oraz czasu zjazdu samochodu S. z jezdni. Biegły W. K. przyznał, że zachowanie kierującego motocyklem Y. było niewłaściwe i niezgodne z przepisami Prawa o Ruchu Drogowym, a równorzędną przyczyną wypadku była nadmierna prędkość motocyklisty oraz wykonanie w sposób nieprawidłowy manewrów obronnych tj. hamowanie tylko tylnym kołem, co mogło spowodować przewrócenie motocykla i wyrzucenie ciała pasażerki oraz kierującego motocyklem z tego pojazdu, a następnie ich uderzenie o nawierzchnię drogi. Biegły W. K. (1) stwierdził na rozprawie, że nie istnieje możliwość ustalenia odległości między samochodem S. w momencie wykonywania przez niego skrętu a motocyklem, a zatem nie dokonał zrekonstruowania przebiegu wypadku czyli takiego rozliczenia czasoprzestrzennego dynamiki ruchu poszczególnych pojazdów, które pozwoliłby Sądowi na wysnucie określonych wniosków co do zawinienia uczestników zdarzenia drogowego. Sąd Rejonowy będąc uprawniony do swobodnej oceny dowodów, oceniając opinię biegłego W. K. (1) słusznie uznał, iż ta opinia jest niepełna i niejasna, gdyż zawiera tylko wnioski, bez przedstawienia przesłanek, na podstawie których biegły te wnioski sformułował, a wobec niezrozumiałości wywodów biegłego i niemożności ustalenia, w jaki sposób biegły doszedł do końcowych wniosków, opinia jest niewiarygodna.

Ad. 4 Nie ma racji prokurator zarzucając obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 kpk w zw. z

art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk polegającą na pominięciu przez Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego dowodu z zeznań świadka C. T. (1) w zakresie przebiegu wypadku. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie pominął zeznań tego świadka przy ocenie materiału dowodowego, gdyż uznał depozycje tego świadka za wiarygodne. Świadek C. T. (1) zrelacjonował przebieg wypadku, który rozegrał się przed jego oczami w odległości ok. 10 m, tak jak go zapamiętał. Uzupełniając wywód Sądu Rejonowego wskazać należy, iż świadek nie był w stanie odpowiedzieć na wszystkie pytania, gdyż nie zdołał zapamiętać wszystkich szczegółów tego zdarzenia, które rozegrało się bardzo szybko. Dodatkowo ślady zabezpieczone na miejscu zdarzenia przeczą depozycjom świadka odnośnie tego, że samochód S. wjechał bezpośrednio przed motocyklistę, który nie miał możliwości wykonania skutecznego manewru aby uniknąć zderzenia z samochodem. Z opinii obu biegłych wynika, że technika i taktyka jazdy motocyklisty była nieprawidłowa. M. N. znacznie przekroczył prędkość i gdyby jechał z prędkością do 60 km/h zdołałby zatrzymać motocykl przed dojechaniem do samochodu nawet przy hamowaniu tylko hamulcem tylnego koła. Kierujący rowerem C. T. (1) nie widział co działo się za jego plecami i słyszał jedynie odgłos hamowania podczas wyprzedzania go przez nadjeżdżający za nim motocykl. Świadek widział jedynie ostatni etap tego zdarzenia, ale nie był w stanie prawidłowo ocenić podjętych przez motocyklistę manewrów obronnych, gdyż miał ograniczone możliwości obserwacji sytuacji na drodze. Według świadka do kontaktu

samochodu z motocyklem doszło w styczności bocznej i wtedy motor uległ przechyleniu w lewo. Tymczasem z opinii biegłego T. D. wynika, że motocykl położył się na prawy bok. Ponadto świadek T. nie zauważył czy po zderzeniu ten motocykl pojechał na kołach czy ślizgiem, w sytuacji gdy ślady tarcia pojazdu o nawierzchnię o długości 98 m ewidentnie wskazują, że motocykl przewrócił się i sunął po nawierzchni jezdni pozostawiając za sobą wyraźny długi ślad. Brak spostrzeżeń tego fragmentu wypadku u świadka wskazuje na brak dokładnej obserwacji i zapamiętania przebiegu kolejnych sekwencji wypadku, ze względu zbyt szybką dynamikę tego wydarzenia. Wartość dowodowa zeznań świadka C. T. jest w istocie bardzo ograniczona.

Ad. 5 Ustalenia faktyczne, jakie na podstawie zgromadzonych dowodów poczynił w tym zakresie Sąd I instancji, Sąd Odwoławczy ocenia, jako prawdziwe i dowodom tym odpowiadające. Sąd ten nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania ani nie popełnił błędów w ustaleniach faktycznych, przeprowadził niezbędne dla prawidłowego wyrokowania dowody i tak zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób wszechstronny oraz pozbawiony błędów natury faktycznej czy też logicznej. Zebrany materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie winy B. L. za wypadek w sytuacji gdy z opinii biegłego T. D., która stanowiła podstawę ustaleń faktycznych wynika, że manewr skrętu w lewo wykonany przez kierującego S. był manewrem bezpiecznym, a zatem oskarżonemu nie można przypisać nawet przyczynienia

<p>się do spowodowania tego wypadku. Bezpośrednią przyczyną wypadku było bowiem poruszanie się kierującego motocyklem Y. z nadmierną prędkością i wykonanie nieprawidłowego manewru obronnego w postaci hamowania tylko tylnym kołem.</p>	
<p>Zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego</p>	
<p>1. Obrazy przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść tego orzeczenia tj.art. 201 kpk, polegającą na niedostrzeżeniu przez Sąd Orzekający, a sygnalizowanej przez obronę wnioskiem w trybie art. 201 kpk oczywistej wadliwości opinii, sporządzonych przez biegłych sądowych ds. rekonstrukcji wypadku drogowego i przyjęciu w uzasadnieniu skarżonego rozstrzygnięcia, że „opinii z zakresu ruchu drogowego, techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków i kolizji drogowych T. D. (1) wynika, iż kierujący samochodem S. prawidłowo wykonał manewr skrętu w lewo w sytuacji, gdy w chwili rozpoczęcia manewru skrętu w lewo mógł nie mieć jeszcze możliwości rozpoznania nadjeżdżającego obiektu (motocykla) i oceny jego prędkości, z uwagi na odległość tego obiektu (około 140 m)”, podczas gdy sposób przeprowadzenia badań oraz ich wyników w odniesieniu do kluczowej kwestii, jaką są wyliczenia prędkości z jaką pokrzywdzony prowadził pojazd i wpływu tego wyliczenia na pozostałe wnioski i obliczenia opinii, oparcie wyliczeń na nie wynikającym z materiału dowodowego założeniu i przyjęciu, że motocykl sunął na boku na odległość 98 metrów i przyjęciu dla tego parametru</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

<p>jednego współczynnika opóźnienia, wewnętrzna sprzeczność opinii polegająca na przyjęciu, że motocykl na w/w odcinku mógł koziółkować, co wyklucza jego stały kontakt z podłożem i w efekcie prawidłowość przyjęcia jednego współczynnika opóźnienia dla całego odcinka 98 metrów, wskazują, iż opinie te z całą pewnością nie spełniają wymaganych kryteriów, o których mowa w przytoczonym przepisie.</p>		
<p>2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że oskarżony prawidłowo wykonał manewr skrętu w lewo, bowiem w momencie rozpoczynania tego skrętu mógł jeszcze nie mieć możliwości rozpoznania nadjeżdżającego obiektu i oceny jego prędkości z uwagi na odległość od tego obiektu (około 140 metrów), podczas gdy wskazana wyżej wadliwość obu opinii w zakresie wyliczenia prędkości motocykla nie pozwala na dokonanie powyższych ustaleń, a nawet przyjęcie wyliczeń biegłego D. musi prowadzić do wniosku, że w momencie przekraczania osi jezdni przez oskarżonego odległość w jakiej wówczas znajdowałby się motocykl wynosiłaby 80 a nie 140 metrów i co za tym idzie oskarżony miałby możliwość, przy zachowaniu wymaganej, szczególnej ostrożności dostrzec nadjeżdżający motocykl i zaniechać kontynuowania manewru.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. 1 Biegły T. D. w wyliczeniach minimalnej wartości prędkości motocykla Y. w pozycji leżącej na prawym boku przyjął <u>minimalną</u></p>		

wartość opóźnienia tj. $2,94 \text{ m/s}^2$, uwzględnił w swoich obliczeniach ślad tarcia i żłobienia asfaltu o długości $90,6 \text{ m}$ za którym znajdował się ślad zarzucania o długości $7,9 \text{ m}$, które to ślady wyznaczały drogę przemieszczania się motocykla po jego przewróceniu na jezdnię na prawy bok, a łączna długość śladów tarcia wynosiła $98,5 \text{ m}$. Przy czym długość tego śladu oraz wartość opóźnienia posłużyły biegłemu do wyliczenia prędkości motocykla w chwili gdy znajdował się już w pozycji leżącej na prawym boku i według obliczeń biegłego wynosi nie mniej niż $86,6 \text{ km/h}$. Natomiast do wyliczenia prędkości początkowej motocykla Y. w chwili podejmowania przez kierującego decyzji o hamowaniu, biegły D. użył także innych parametrów, których skarżący nie kwestionuje tj. długości śladu blokowania pojedynczego koła (20 m) oraz wartości opóźnienia hamowania tylnym kołem uzyskiwana w badaniach przez motocykl Y. ($6,0 \text{ m/s}^2$) i uzyskał wynik $106,2 \text{ km/h}$. Przy czym jest to wartość minimalna tej prędkości, a zatem mogła być jeszcze wyższa, ale biegły przyjął najniższą wartość opóźnienia. Nie ma znaczenia dla tych wyliczeń ustalenie, że motocykl mógł koziolkować przemieszczając się w pozycji leżącej na ostatnim odcinku o długości $7,9 \text{ m}$, skoro metody obliczeń przyjęte przez obu biegłych są odmienne, ale wyniki są zbliżone, co wskazuje na prawidłowość dokonanych obliczeń, które zawsze przy wypadkach drogowych mają charakter przybliżony. Brak więc podstaw do przyjęcia, że opinia biegłego D. jest wewnętrznie sprzeczna, a obliczenia biegłego są obarczone błędem. Ponadto skarżący kwestionuje opinię

biegłego K., która nie została uznana przez sąd za spełniającą kryteria z art. 201 kpk, a zatem zarzuty odnoszące się do tej opinii (str. 4 i 5 apelacji) są bezprzedmiotowe.

Teza dotycząca tzw. efektu żyroskopowego motocykla, nie została poparta żadnym dowodem i stanowi jedynie spekulację skarżącego. Wbrew argumentom skarżącego świadek C. T. (1) nie zeznał, że motocykl miał styczność z samochodem po czym odjechał na odległość około 100 metrów. Świadek zeznał: „ Motocykl znalazł się po przeciwnej stronie jezdni tak według mnie do 100 metrów od S.. Ja widziałem moment zderzenia, ale czy ten motocykl pojechał na kołach czy ślizgiem czy po kierującym motocyklem to nie wiem” (k.102). Świadek nie pamiętał więc tego fragmentu zdarzenia. Analizując treść zeznań świadka w kontekście opinii biegłych oraz śladów zabezpieczonych na miejscu zdarzenia, brak jest przesłanek do podzielenia argumentów skarżącego dotyczących tzw. efektu żyroskopowego motocykla.

W realiach niniejszej sprawy należy wykluczyć taką możliwość, skoro motocykl przewrócił się i sunął po asfalcie na odległość 98,5 m aż do zatrzymania w pozycji powypadkowej, znacząc na nawierzchni wyraźny ślad tarcia, a w końcowym odcinku ślad zarzucania. Ten ślad tarcia oraz ślady otarć na obu stronach motocykla wyraźnie wskazują, że doszło do kontaktu obu boków motocykla z nawierzchnią jezdni, a ślady pozostawione na samochodzie S. wskazują, że motocykl już w pozycji leżącej uderzył w tylną prawą część zderzaka pojazdu. Brak podstaw do przyjęcia, że po odłączeniu

się kierowcy od motocykla, ten ostatni wykorzystując momenty żyroskopowe pochodzące od części wirujących, sam przemieszczał się będąc w równowadze jeszcze na odcinku kilku lub kilkunastu metrów, co zdaniem skarżącego miało skutkować koniecznością przyjęcia całkowicie odmiennych współczynników prędkości przedwypadkowej motocyklisty. W realiach niniejszej sprawy w kontekście pozostawionych przez leżący motocykl śladów tarcia nawierzchni, należy wykluczyć możliwość powstania takiego efektu, uszkodzenia motocykla zostały dokładnie opisane w protokole oględzin, a zatem brak podstaw do podważenia wyliczeń biegłego D. oraz do wykonywania ponownych oględzin motocykla po upływie 4 lat od wypadku.

Ad. 2 Biegły T. D. wykorzystując program komputerowy do symulacji ruchu i zderzeń pojazdów (...) na bazie planu miejsca zdarzenia, przeprowadził analizę czasowo-ruchowo- przestrzenną przebiegu sytuacji wypadkowej, poczynając od chwili gdy kierujący samochodem S., będąc przy osi jezdni wyznaczonej linią przerywaną rozpoczął skręt w lewo. Niewątpliwie z odległości ok. 140 m w jakiej znajdował się w tym momencie motocykl Y. kierujący S. nie mógł rozpoznać obiektu i ocenić jego prędkości. Natomiast w chwili gdy kierujący motocyklem Y. stwierdził stan zagrożenia i podjął decyzję o wykonaniu manewru awaryjnego hamowania, oba pojazdy dzieliła odległość około 80 m, ale przy rozwijanej prędkości kierujący motocyklem nie był w stanie zatrzymać się przed torem ruchu samochodu S., a kierujący S. jadąc

z prędkością ok. 7 km/h (2 m/s) nie miał możliwości wyhamowania przed torem ruchu motocykla, nie wjeżdżając na lewy pas ruchu. Ponadto przyczyną przewrócenia się motocykla nie było zderzenie obu pojazdów, lecz błędny manewr obronny motocyklisty polegający na hamowaniu tylko tylnym kołem przy nadmiernej prędkości i położenie motocykla na prawy bok, co mogło być wynikiem świadomego działania kierującego motocyklem lub też wynikiem utraty stateczności pionowej podczas hamowania z zablokowanym tylnym kołem. Przewrócony na bok motocykl ślizgający się po nawierzchni znacząc ślad tarcia, uderzył w tylną prawą część zderzaka tylnego S. uszkadzając jego dolną część. Natomiast ciała motocyklisty i pasażerki przemieszczając się w kierunku samochodu S., uderzyły w prawy bok i tylne prawe koło samochodu. Wskazać należy, że gdyby motocyklista poruszał się z dozwoloną prędkością, to kierujący motocyklem Y. mógł zahamować na tym odcinku drogi. Nawet gdyby oskarżony B. L. zatrzymał samochód i nie kontynuował manewru skrętu w lewo, to znajdował się już na torze ruchu motocykla i nie miał możliwości wyhamowania przed jego torem ruchu. Bezpośrednią przyczyną wypadku było więc poruszanie się kierującego motocyklem Y. z nadmierną prędkością nie mniejszą niż 106,2 km/h, a oskarżony kierując samochodem S. prawidłowo wykonał manewr skrętu w lewo nie mając możliwości rozpoznania nadjeżdżającego motocykla i oceny jego prędkości z uwagi na odległość około 140 metrów.

Wniosek		
o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak podstaw do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, gdyż nie jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości, jak również nie zaistniała żadna z przesłanek wymienionych w art. 439 § 1 kpk, art. 454 kpk oraz art. 440 kpk.		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.1.5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy

0.1.wyrok utrzymany w mocy w całości	
Zwi ęz le o powodach utrzymania w mocy.	
<p>Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że wskazane w apelacjach uchybienia tj. naruszenia art. 7 kpk i art. 410 kpk oraz art. 201 kpk, a także będące ich konsekwencją błędne ustalenia faktyczne, w niniejszej sprawie nie zaistniały. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji, właściwie oraz z zachowaniem reguł określonych w art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. ocenił cały, należycie zebrany i ujawniony na rozprawie materiał dowodowy i na tej podstawie poczynił trafne ustalenia faktyczne, a następnie wysnuł prawidłowy wniosek, iż oskarżonemu B. L. nie można przypisać winy za spowodowanie wypadku z art.177 § 2 k.k. Wyniki swego rozumowania Sąd Rejonowy zaprezentował w wyczerpującym, w pełni odpowiadającym wymogom art. 424 k.p.k., pisemnym uzasadnieniu, w którym bardzo dokładnie przedstawił ustalony stan faktyczny oraz wskazał, w jaki sposób powyższy stan faktyczny ustalił. Sąd I instancji wskazał również, które dowody uznał za wiarygodne, a którym dowodom tej wiarygodności odmówił.</p> <p>Zgodnie z tym, co zostało przedstawione wyżej okoliczność jedynie odmiennej oceny dowodów przedstawione przez skarżących jest podstawą niewystarczającą do skutecznego podważenia ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd orzekający w pierwszej instancji, w szczególności – a tak jest w okolicznościach rozpoznawanej sprawy – gdy te oparte zostały o ocenę dowodów pozostającą pod ochroną art. 7 k.p.k., a w przeciwieństwie od przedstawionej przez apelujących, która była jedynie fragmentaryczna i nie uwzględniała wniosków wynikających w całościowej analizie materiału dowodowego zebranego w sprawie.</p> <p>Zebrany materiał dowodowy nie pozwolił na przypisanie winy B. L. za ten wypadek w sytuacji gdy z opinii biegłego T. D., która stanowiła podstawę ustaleń faktycznych wynika, że manewr skrętu w lewo wykonany przez kierującego S. był manewrem bezpiecznym, a zatem oskarżonemu nie można przypisać nawet przyczynienia się do spowodowania tego wypadku. Bezpośrednią przyczyną wypadku było bowiem poruszanie się kierującego motocyklem Y. z nadmierną prędkością i wykonanie nieprawidłowego manewru obronnego w postaci hamowania tylko tylnym kołem.</p>	

0.1.5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.1.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwi ę z le o powodach zmiany.	

0.1.5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.1.5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
	Zwi ę z le o powodach uchylenia.	
	Konieczno ść przeprowadzenia na nowo przewodu w ca łości	# art. 437 § 2 k.p.k.
2.1.	Zwi ę z le o powodach uchylenia.	
	Konieczno ść umorzenia post ę powania	# art. 437 § 2 k.p.k.
3.1.	Zwi ę z le o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.	
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwi ę z le o powodach uchylenia.	

0.1.5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
0.1.5.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności.
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku		Przytoczyć okoliczności.
2.		Wobec nieuwzględnienia obu apelacji koszty za postępowanie odwoławcze ponoszą oba podmioty skarżące na zasadzie słuszności, przy czym za oskarżyciela publicznego, koszty procesu ponosi Skarb Państwa- podstawa prawna art. 636 § 1 i 2 kpk i art. 633 kpk

7. PODPIS
sędzia Anna Zawadka sędzia Aleksandra Mazurek sędzia Izabela Kościarz-Depta